

Ven eller Veninde. Ensomheden er skrækkelig. Men der er saa faa, der forstaar at indrette sig lidt fornuftigt her i Verden.«

Heller ikke hertil svarede Jytte noget. Hun holdt igen ikke rigtig af hans Tone. Og for nu at komme bort fra Emnet gav hun sig til at tale om Koncerten og spurgte ham, hvorfor han ikke havde overværet den. Hertil svarede han, at han ikke havde haft Mod til det.

»Mod? . . . Hvad vil det sige?«

»Jeg vidste jo, at De var tilstede.«

»Naa — og hvad saa?«

»Jeg var bange for at gøre stor Skandale.«

Hun saae paa ham.

»Jeg forstaar ikke et Ord.«

»Jo. F. Eks. at jeg skulde springe op paa min Stol midt under Symfonien og raabe . . . nej skrige ud over Teatret, at —«

Han bøjede sig ned mod hendes Øre og fuldendte med hviskende Stemme:

»At jeg elsker Dem!«

Han saae med Henrykkelse, at der slog en Varmebølge gennem hendes Sind. Hendes Hals og Kinder blussede et Øjeblik; saa blev hun langsomt bleg. Brystet løftede sig tungt. Hun forsøgte at smile med sit hemmelighedsfuldt spotske Smil. Syntes ogsaa at